

Na lehátku byl svět poklidný – vybavuji si ten pocit, když se v duchu vracím zpátky. Alice ležela na břiše, hlavu měla otočenou na stranu, strnulý krk, kniha, kterou držela v ruce, spadla na zem. Na spodní straně slunečníku se odrážely krajkové vzory vytvářené hladinou vody. V trávě pískali komáři. Stříbrné listy olivovníku se třpytily ve slunci. Nebezpečně nízko nad bazénem proletěl sršeň. Vodní filtr vytrvale bublal.

Ale pak se hlasy změnilly a byly stále hlasitější – zněly naléhavě, jako by volaly na poplach. Výkřiky ostré jako střelba. Zvuk auta drkotajícího po poli. Někdo utíkal, boty dusaly po uschlé trávě, byly stále blíže. Vzpomínám si, že jsem se posadil, promnul si oči a spatřil Gavrase. Byl tam. V křoví přímo pod bazénem, ve strakatém stínu nízkých stromů. Pod rukávy košile se mu rýsovaly svaly. Neviděl jsem mu do tváře, ale zahlédl jsem šíp v hlavě – ne, to se mi jen zdálo. Byla to větev, která se mu zapletla do vlasů. Gavras udělal pár kroků kupředu, vyšel ze stínu a stoupal vzhůru. Na výrazu jeho obličeje bylo cosi hrozivého. Volal něco neslyšně na Alici? Dodnes si tím nejsem jistý.

Ale pamatuji si, co se dělo dál: ostré klapnutí Andrewova lehátka, které se rázně složilo. Alice běží ke Gavrasovi a pak zpátky ke mně. Klopýtne a ukopne si palec. V její tváři se zračí napětí. Tina si rychle obléká šaty naruby a říká: „Co se stalo?“ a Phoebe a Daisy se zahalují

do osušek a stojí u grilu a Andrew se sklání, jeho ramena jsou spálená do růžova, a hledá pod složeným lehátkem svůj mobil. Vzpomínám si, že Artan mluvil hodně rychle jazykem, který jsem nerozpoznal, s jedním z dělníků a Gavras vykřikoval cosi řecky do mobilu.

Nicméně nejvíc si vybavuji hlas Alice, jak pořád dokola říkala: „Oni ji našli. Oni ji našli.“